



ע"פ 9155/12 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 9155/12

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

כבוד השופט י' דנציגר

כבוד השופט נ' הנדל

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע
מיום 5.11.2012 בתפ"ח 26449-01-11 שניתן על ידי
השופטים ב' אזולאי, נ' נצר, י' רז לוי

תאריך הישיבה: י"ב בתשרי תשע"ה (6.10.14)

בשם המערער: עו"ד נועם בונדר

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (סגן הנשיא, השופט ב' אזולאי והשופטות נ' נצר ו-י' רז-לוי) בתפ"ח 26449-01-11 מיום 5.11.2012, במסגרתו הוטל על המערער - בעקבות הרשעתו על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון - עונש של 18 שנות מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו) והוא חויב לשלם למתלוננות פיצוי בסך כולל של 50,000 ש"ח.

תמצית ההליכים בבית המשפט המחוזי

עיקרי כתב האישום המתוקן

1. המערער התגורר במועדים הרלוונטיים לכתב האישום בדירת קרקע בעיר באר שבע. בשכנות למערער התגוררו במהלך השנים 2002-2008 בני זוג ושתי בנותיהם - א' ילידת 1994 (להלן: המתלוננת) ו-ס' ילידת 1990 (להלן: המתלוננת ס'). בין המערער לבין אבי המתלוננות נקשרו קשרי ידידות, ובעקבות זאת התהדקו הקשרים בין שתי המשפחות. תחילה הוגש נגד המערער כתב אישום שכלל אחד עשר אישומים, אך בהמשך תוקן כתב האישום, כך שהושמטו ממנו שני אישומים (האישום הרביעי והאישום העשירי) ונותרו תשעה אישומים. עניינם של האישומים בעבירות מין שביצע המערער בין השנים 2006-2008 במתלוננת, ובאחד האישומים גם במתלוננת ס'. להלן יפורטו עיקרי האישומים:

א. האישום הראשון. במספר מועדים במהלך שנת 2006, בסמוך לחודש אוקטובר או לפניו, הגיעה המתלוננת לדירת המערער לבקשת אימה, עת שהה המערער לבדו בדירה. במספר מקרים ביצע המערער במתלוננת מעשים מגונים בכך שנגע בידיו בידה של המתלוננת, בחזה, בגבה ובבטנה, עד שהמתלוננת הצליחה להתחמק ממנו ולעזוב את הדירה. באחד המקרים ביקש המערער מהמתלוננת להגיע לדירתו בתואנת שווא על מנת לבצע בה מעשים מיניים בניגוד לרצונה. המתלוננת הגיעה לדירה, ולבקשת המערער עיסתה את גבו. בהמשך אמר המערער למתלוננת כי הוא יעסה את גבה, ואז הרים את חולצתה של המתלוננת והפשיל את מכנסיה, הכניס את ידו למכנסיה וליטף את ישבנה. המתלוננת דרשה מהמערער שיפסיק, התלבשה ועזבה את הדירה. מספר ימים לאחר מכן שוב קרא המערער למתלוננת לדירה, ואז הצמידה לארון הבגדים בחדר השינה ודרש ממנה לעשות לו עיסוי. המתלוננת סירבה, ואז המערער אמר שיעסה אותה, השכיבה על בטנה במיטה, פישק את רגליה, מישש את גבה ונגע בישבנה. בשלב מסוים דרשה המתלוננת מהמערער שיפסיק ועזבה את הדירה. מספר ימים לאחר מכן שהתה המתלוננת בדירה כשהגיע לשם המערער. המערער סגר את דלת הדירה, משך את המתלוננת לחדרו ונגע בידיו בכל גופה. המערער הפשיט את המתלוננת מבגדיה בכוח ועלה עליה. המתלוננת ניסתה לדחוף את המערער מעליה, אולם לא הצליחה להיזז. המתלוננת החלה לבכות ואמרה למערער שאימה ממתינה לה, ורק אז הפסיק המערער את מעשיו ונתן למתלוננת ללכת. במעשיו אלו ביצע המערער במתלוננת מעשים מגונים לשם גירוי וסיפוק מיני שלא בהסכמתה, עת המתלוננת הייתה קטינה כבת 12 שנים וטרם מלאו לה 16 שנים.

ב. האישום השני. מספר ימים לאחר האירועים שתוארו באישום הראשון, ביקש המערער מהמתלוננת שתיקח חפץ מדירתו ותביאו לאביה. המתלוננת הגיעה לדירה ונטלה עבור אביה את החפץ המדובר, אולם כשעמדה לצאת מהדירה, אחז בה המערער ומשך אותה לחדר השינה. בשלב זה הפשיט המערער את המתלוננת ופשט את בגדיו שלו, ואז נגע בידיו בכל גופה של המתלוננת. המתלוננת דרשה מהמערער שיפסיק את מעשיו ויתן לה ללכת, אולם המערער סירב ואף ביקש מהמתלוננת להירגע. בשלב זה השכיב המערער את המתלוננת על המיטה והחדיר מעט את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוננת בכתה ודרשה מהמערער להפסיק ולהניח לה כיוון שמעשיו מכאיבים לה. המתלוננת ניסתה לדחוף את המערער מעליה. המערער הפסיק את מעשיו, וכשהחלה

המתלוננת להתלבש, נגע בחזה של המתלוננת ואונן לפניה עד שהגיע לסיפוק מיני על רגלה של המתלוננת. המתלוננת הקיאה לאחר מעשיו של המערער, ולאחר מכן שבה ודרשה ממנו שייתן לה ללכת. המערער נתן למתלוננת 50 ש"ח ודרש ממנה לא לספר לאיש על מעשיו. במעשיו אלו בעל המערער את המתלוננת, עת הייתה קטינה כבת 12 וטרם מלאו לה 16 שנים, שלא בהסכמתה החופשית, ביצע בה מעשה מגונה, ובנוסף הניעה שלא למסור הודעה בחקירה על פי דין תוך מתן טובת הנאה ואמצעים פסולים.

ג. האישום השלישי. במועד סמוך לאחר האירועים שתוארו באישומים הקודמים, ביום 15.10.2006 או בסמוך לו, ביקש המערער מהמתלוננת להגיע בדחיפות לדירה בתואנת שווא שאביה צריך ממנו משהו בדחיפות. המתלוננת הגיעה לדירה, ואז הוביל אותה המערער לחדר השינה ונעל את דלת החדר. המתלוננת דרשה מהמערער שייתן לה ללכת, אך המערער התיישב על המיטה ופשט את חולצתו ודרש מהמתלוננת שתפשוט גם את חולצתה. על אף סירובה של המתלוננת הפשיט המערער ממנה את חולצתה והתפשט לגמרי בעצמו. המערער תפס את המתלוננת במותניה וביקש מהמתלוננת לעמוד, ואז הפשיטה לחלוטין. בשלב זה השכיב המערער את המתלוננת על המיטה ונשכב מעליה. המערער נישק את המתלוננת בצווארה ועל פיה. המתלוננת ניסתה לדחוף את המערער מעליה ודרשה ממנו להפסיק, אולם המערער התעלם מדבריה. בשלב זה החדיר המערער את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת כשהיא שכובה על המיטה ותוך שהוא מפשק את רגליה. המתלוננת דרשה מהמערער שיפסיק את מעשיו ואמרה לו כי הוא מכאיב לה. המערער התעלם מדברי המתלוננת והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, עד שלבסוף הוציא את איבר מינו מאיבר מינה והגיע לסיפוק מיני על בטנה. המערער נתן למתלוננת מגבונים לניקוי, דרש ממנה להתלבש במהירות ונתן לה 50 ש"ח וביקש שתעזוב את הדירה דרך הגינה. בשל מעשיו של המערער דיממה המתלוננת מאיבר מינה. במעשיו אלו בעל המערער את המתלוננת, עת הייתה קטינה כבת 12 וטרם מלאו לה 16 שנים, שלא בהסכמתה החופשית, ובנוסף הניעה שלא למסור הודעה בחקירה על פי דין תוך מתן טובת הנאה ואמצעים פסולים.

ד. האישום החמישי. במספר מועדים במהלך השנים 2006-2008 התקשר המערער למתלוננת או קרא לה וביקש שתגיע לדירתו. המתלוננת הגיעה לדירת המערער בעת שהלה שהה בה לבדו. בחלק מהמקרים המערער הפשיט את המתלוננת מבגדיה ומישש את חזה ובידו השנייה אונן עד שהגיע לסיפוק מיני. בחלק מהמקרים החדיר המערער את אצבעות ידיו לאיבר מינה של המתלוננת ובידו השנייה אונן עד שהגיע לסיפוק מיני. פעמים רבות באותם מועדים צפה המערער בסרטים פורנוגרפיים והראה אותם גם למתלוננת ודרש ממנה לבצע מה שהראה לה. בחלק מהפעמים, כשביקש המערער מהמתלוננת לבוא והיא סירבה, אמר המערער למתלוננת כי אם לא תגיע אליו אז הוא יקרא לאחותה הצעירה ממנה, וזאת על מנת לגרום למתלוננת להגיע אליו ולבצע בה מעשים מיניים. בחלק מהפעמים ביקש המערער מהמתלוננת לשתוק ולא לספר לאיש על מעשיו, וכמעט בכל הפעמים נתן המערער למתלוננת כספים בסכומים שונים. במעשיו אלו ביצע המערער במתלוננת, עת הייתה קטינה כבת 12 שנים וטרם מלאו לה 16 שנים, במספר מקרים מעשים מגונים שלא בהסכמתה החופשית, ביצע בפניה מעשה מגונה לשם גירוי וסיפוק מיני, בשלושה מקרים בעל אותה שלא בהסכמתה החופשית, וכן הניעה שלא למסור הודעות בחקירה על פי דין תוך מתן טובת הנאה ואמצעים פסולים.

ה. האישום השישי. במועד כלשהו בין השנים 2006-2007 התקשר המערער אל המתלוננת וביקשה ממנה שתעלה לרכבו ותיסע עימו לסיבוב. המתלוננת צייתה למערער בשל חששה מפניו, עלתה לרכב והסתתרה בו בהתאם להוראות המערער, עד שהמערער יצא מהעיר בארבע שבע לשטח הררי. המערער יצא מהרכב ופתח את דלת המושב האחורי, ביקש מהמתלוננת שתשכב על המושב, הפשיל את בגדיה מפלג גופה התחתון, פשט את מכנסיו ותחתוניו, נשכב על המתלוננת והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. המערער הפסיק את מעשיו לאחר שאימה של המתלוננת התקשרה לטלפון הנייד שלה, הורה למתלוננת להתלבש והסיעה לביתה. במעשיו אלו בעל המערער את המתלוננת, עת הייתה כבת 12-13 שנים וטרם מלאו לה 16 שנים, שלא בהסכמתה החופשית.

ו. האישום השביעי. במועד כלשהו בסמוך למחצית שנת 2007 קרא המערער למתלוננת כשיצאה מבית הספר ואמר לה להיכנס לדירה. המתלוננת עשתה כדברי המערער. המערער נעל את דלת הדירה וישב בחדר השינה כשהוא עירום וביקש מהמתלוננת לפשוט את חולצתה. המערער הפשיל את מכנסי המתלוננת והשכיבה על המיטה כשהיא על בטנה ופישק את רגליה. המתלוננת ביקשה שהמערער יפסיק את מעשיו אולם המערער סירב. המערער עלה על המתלוננת וניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, אך לא הצליח לעשות כן עקב התנגדותה. לבסוף הפסיק המערער את מעשיו והתיר למתלוננת להתלבש ולעזוב את הדירה. במעשיו אלו ניסה המערער לבצע במתלוננת, שטרם מלאו לה 16 שנים, מעשה סדום שלא בהסכמתה החופשית.

ז. האישום השמיני. כשבועיים לאחר האירוע המתואר באישום השביעי, קרא המערער למתלוננת והורה לה להיכנס לרכבו. המתלוננת צייתה למערער בשל חששה מפניו, עלתה לרכב והסתתרה בו בהתאם להוראות המערער, עד שהמערער יצא מהעיר בארבע לשטח הררי. המערער עצר את הרכב, ניגש למושב האחורי, וביקש מהמתלוננת לשכב על בטנה. המערער הפשיל את מכנסי המתלוננת, פישק את רגליה וניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת. המערער לא הצליח בכך עקב התנגדותה של המתלוננת עד שלבסוף הפסיק את ניסיונותיו והתיר למתלוננת להתלבש והסיעה לביתה. במעשיו אלו ניסה המערער לבצע במתלוננת, קטינה שטרם מלאו לה 16 שנים, מעשה סדום שלא בהסכמתה החופשית.

ח. האישום התשיעי. במועד כלשהו במהלך השנים 2007-2008, עת למדה המתלוננת בכיתה ח' בבית הספר, קרא המערער למתלוננת מחלון ביתו וביקש שתיכנס לבית ותסגור את הדלת. המתלוננת נענתה לדרישת המערער. המערער פשט את מכנסיו ונותר עירום בפלג גופו התחתון, ואמר למתלוננת לא לפחד. המערער אחז בראשה של המתלוננת ואמר לה להכניס את איבר מינו לפיה "כמו סוכריה", ואז החדיר את איבר מינו לפיה. המתלוננת הרחיקה במהירות את ראשה מהמערער, החלה לבכות, ודרשה שהמערער ייתן לה ללכת. בשלב זה התיר המערער למתלוננת ללכת. במעשיו אלו ביצע המערער במתלוננת, קטינה שטרם מלאו לה 16 שנים, מעשה סדום שלא בהסכמתה החופשית.

ט. האישום האחד עשר. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך סמוך לשנים 2006-2007, במהלך הקיץ, שהתה המתלוננת ס' בשעות הצהריים בסלון ביתה, כשאביה ישן בחדר אחר. באותה עת הייתה המתלוננת ס' כבת 16 שנים. המערער נכנס לבית והמתלוננת ס' אמרה לו שאביה ישן בחדר אחר. המערער התיישב על הספה ליד המתלוננת ס' וחיבק אותה. המתלוננת ס' ביקשה מהמערער שיעזוב אותה, אולם הוא המשיך לחבקה, ליטף אותה ואף ניסה לנשקה. המתלוננת ס' שבה ודרשה מהמערער להפסיק את מעשיו. אביה של המתלוננת ס' התעורר בשל הרעש ופתח את דלת החדר, ורק אז הפסיק המערער את מעשיו והתרחק מהמתלוננת ס'. במעשיו אלו ביצע המערער במתלוננת ס' מעשה מגונה לשם גירוי וסיפוק מיני שלא בהסכמתה.

2. לפיכך הואשם המערער בעבירות הבאות:

בגין האישום הראשון: מעשה מגונה (מספר עבירות), לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק).

בגין האישום השני: אינוס בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 345(א)(1) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק; מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק; הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 245(ב) לחוק.



בגין האישום השלישי: אינוס בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 345(א)(1) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק; הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 245(ב) לחוק.

בגין האישום החמישי: אינוס בנסיבות מחמירות (שלוש עבירות), לפי סעיף 345(א)(1) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק; מעשה מגונה (ריבוי עבירות), לפי סעיף 348(ב) בצירוף סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק; מעשה מגונה בפני קטין, לפי סעיף 349(ב) לחוק; הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות), לפי סעיף 245(ב) לחוק.

בגין האישום השישי: אינוס בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 345(א)(1) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק.

בגין האישומים השביעי והשמיני: ניסיון למעשה סדום (שתי עבירות), לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-345(ב)(1) וסעיף 25 לחוק.

בגין האישום התשיעי: מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-345(ב)(1) לחוק.

בגין האישום האחד עשר: מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק.

הכרעת הדין

3. הנאשם כפר תחילה בכתב האישום המקורי, אך בשלב מסוים בהליך – לאחר שהמתלוננת ס' העידה ונחקרה חקירה נגדית ולאחר שנשמעה עדותה של המתלוננת, אך בטרם נחקרה בחקירה נגדית – חזר בו מכפירתו והודה, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום המתוקן. הסדר הטיעון לא כלל התייחסות לעונש.

תסקיר נפגעת העבירה

4. התרשמות עורכת התסקיר הינה כי המתלוננת, שנפגעה מינית על ידי הנאשם במשך תקופה ארוכה, חוששת שהיא תיפגע שוב, ולכן היא תוקפנית מאד כלפי הסביבה ונוטה להתפרצויות זעם ובכי. צוין כי המתלוננת סובלת מסייטי לילה ומהצפה של זיכרונות טראומטיים, גם ללא גירוי ישיר. עוד צוין כי חשיפת בנות המשפחה לטראומה שחוותה המתלוננת והצורך לגונן עליה, פגעו אף הם במרקם המשפחתי. התרשמות עורכת התסקיר הייתה כי נראה שהמתלוננת ניסתה בכל כוחה להדחיק את הפגיעה והשלכותיה, אך כוחותיה לא עמדו לה. המתלוננת אינה מסוגלת לראות את עתידה או לתכננו, כל דבר נראה לה מועד לכישלון והיא מוצפת מחשבות אובדניות. צוין כי ההשפעות הקשות של הפגיעות המיניות ניכרות בכל תחומי חייה של המתלוננת, ומתבטאות בין היתר בהפרעות שונות בתפקוד היומיומי. לסיכום, התרשמות עורכת התסקיר הייתה כי המתלוננת תזדקק לתהליך טיפולי ושיקומי ממושך ומורכב, על מנת שתוכל לחזור לתפקוד נורמטיבי. צוין כי טיפול כזה דורש גיוס משאבים רבים – בדמות תמיכה סביבתית ומשאבי זמן וממון – שחסרים כיום במשפחת המתלוננת.

הטיעונים לעונש בטרם מתן גזר הדין

5. באת-כוח המשיבה ציינה בפתח הדברים כי הסדר הטיעון הושג רק לאחר שמצבה הנפשי של המתלוננת התדרדר, בעקבות



עדות ארוכה וקשה של המתלוננת בבית המשפט, ולאחר שהמתלוננת ס' העידה בבית המשפט ואף נחקרה חקירה נגדית. המשיבה טענה כי יש להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל משמעותי ומרתיע שישקף את חומרת המעשים. המשיבה טענה כי אף שהכרעת הדין ניתנה קודם לכניסת תיקון 113 לחוק העונשין לתוקף, הרי שיש לפסוק במקרה דנן בהתאם ל"רוח" התיקון. נטען כי יש להתחשב בחומרתו המופלגת של כתב האישום, ובעובדה שלא מדובר במעידה חד-פעמית אלא בריבוי עבירות מין שהמערער ביצע במשך שנים רבות במתלוננת רכה בשנים, עת הייתה בגילאים 12-14. עוד נטען כי יש להתחשב ביחסי הקרבה והשכנות ששררו בין משפחת המערער לבין משפחת המתלוננת ובמעמדו של המערער כמעין דמות הורית למתלוננת, ולפיכך יש לראות את העבירות כ"עבירות על גבול עבירות מין בתוך המשפחה" ולקבוע בהתאמה מתחם ענישה מחמיר מאד. עוד נטען כי מתחם הענישה ההולם במקרה דנן צריך להיקבע ביחס לכל אחד מהאישומים בנפרד, כך שכל אישום יסווג כאירוע נפרד, כשהעונש המרבי בגין העבירות שבוצעו בכל אחד מהאירועים צריך לשמש כנקודת מוצא. צוין כי עונש המאסר המרבי בגין עבירת אינוס אחת או בגין עבירת מעשה סדום אחת עומד על 20 שנה, וכי העונש המרבי בגין עבירת מעשה מגונה בנסיבות בהן הורשע הנאשם עומד על 10 שנים. כמו כן, צוין כי בהתאם לסעיף 355 לחוק העונשין קיים עונש מינימאלי בעבירות הללו, שהינו רבע מהעונש המרבי. כמו כן, התבקש בית המשפט לחייב את המערער בתשלום פיצוי משמעותי. לבסוף צוין כי לנאשם עבר פלילי, הכולל שבע הרשעות קודמות בעבירות רכוש רבות, וכי הנאשם ריצה עונש מאסר של שמונה שנים בגין עבירות נשק, וכי ביום 7.4.2011 נגזר דינו לשלושה חודשי מאסר בגין עבירות של חבלה חמורה וחבלה במזיד ברכב.

6. בא-כוח הנאשם טען כי אין מקום לגזור את דינו בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, שאינו חל על המקרה דנן כיוון שהכרעת הדין ניתנה ביום 10.7.2012. נטען כי הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, ובמיוחד הוראת סעיף 40 לחוק העוסקת ב"ריבוי עבירות", מחמירות ביחס לפסיקה שקדמה לתיקון וכי אין הצדקה להחילן על הנאשם. עוד נטען כי מבלי להקל ראש בחומרת העבירות, מעשיו של הנאשם לא נעשו תוך הפעלת כוח כלפי המתלוננת, וכי לא מדובר בתקיפה, חטיפה או התעללות, אלא במצב של קיום יחסי מין עם מי שאינה כשירה לתת הסכמתה לכך. נטען כי הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי וגידל שני ילדים יחד עם אשתו, וזאת בצל מחלת הכליות שממנה הוא סובל שבגינה יזדקק בעתיד לטיפול דיאליזה. עוד נטען כי הנאשם אמנם לא הודה בהזדמנות הראשונה, אך עשה כן בשלב מוקדם של המשפט וחסך זמן שיפוטי ואת חקירתה הנגדית של המתלוננת וכי בסופו של דבר נטל אחריות למעשיו והביע חרטה. לבסוף צוין כי משפחתו של הנאשם הפנתה לו עורף וכי קיים חשש שילדיו יעברו למשפחות אומנה, זאת לנוכח מצבה הבריאותי הקשה של אשתו.

תמצית גזר הדין

7. בית המשפט המחוזי קבע כי המעשים בהם הורשע הנאשם הינם מעשים קשים, המעוררים שאט נפש והמצויים ברף העליון של החומרה. נקבע כי יש להוסיף מעשים אלה ולהטיל בגינם ענישה ראויה והולמת, וכי אל לה לחברה מתוקנת להשלים עם פגיעה כזו בגופן ובנפשן של הקורבנות, ילדות רכות בשנים. בית המשפט קבע כי בחר להתייחס לשיקולי הענישה בהתאם ל"רוח" תיקון 113 לחוק העונשין, על העקרונות והשיקולים הכלולים בו, וזאת על אף שתיקון זה נכנס לתוקף רק לאחר שניתנה הכרעת הדין ולכן אין חולק כי הוא אינו חל במישרין על המקרה דנן. בהתאם לאמור לעיל, בחן בית המשפט המחוזי את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, את מידת הפגיעה בערך זה, את מדיניות הענישה הנהוגה ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק העונשין). בית המשפט ציין כי מדובר במקרה של ריבוי עבירות, שבוצעו בשורה ארוכה של אירועים שנמשכו מספר שנים, ולכן בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין יש לבחון את העונש ההולם לכל אירוע בנפרד. כמו כן צוין כי במקרה דנן מתקיימות נסיבות שמחייבות החמרה וענישה ברף העליון: ריבוי המעשים; התמשכותם על פני מספר שנים; העובדה שמדובר בעבירות חמורות מאד, לרבות מעשי אינוס, מעשי סדום ומעשים מגונים; גילה הצעיר של המתלוננת; פער הגילאים המשמעותי בין הנאשם למתלוננת (הנאשם יליד 1964,



כלומר מדובר בפער של למעלה מ-30 שנה); ביצוע העבירות על רקע יחסי הקרבה והשכנות בין המשפחות; העובדה שהנאשם המשיך לבצע את המעשים תוך שהוא מורה למתלוננת לא לספר על כך ומניע אותה שלא להתלונן על ידי מתן טובות הנאה. צוין כי מעשיו של הנאשם לא פגעו רק במתלוננות, אלא גם במשפחתו ובעקיפין גם במשפחתו שלו. כמו כן צוין עברו הפלילי של הנאשם. מנגד, נקבע כי יש ליתן משקל לקולא להודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, שחסכה זמן שיפוטי, וחסכה את חקירתה הנגדית של המתלוננת. בשלב זה ראה לנכון בית המשפט לציין את העונש המרבי שניתן להטיל על הנאשם בגין כל אחד מהאישומים בנפרד: 10 שנות מאסר בגין האישום הראשון (ריבוי מעשים מגונים); 20 שנות מאסר בגין כל אחד מהאישומים השני, השלישי והחמישי (אינוס); 20 שנות מאסר בגין כל אחד מהאישומים השביעי והשמיני (ניסיון לבצע מעשה סדום); 20 שנות מאסר בגין האישום התשיעי (מעשה סדום); 10 שנות מאסר בגין האישום העשירי (מעשים מגונים במתלוננת ס').

8. לנוכח האמור לעיל, הטיל בית המשפט על הנאשם עונש של 18 שנות מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו) ובנוסף חייב אותו לשלם למתלוננות פיצוי בסך כולל של 50,000 ש"ח.

טענות הצדדים בערעור

9. המערער טוען - באמצעות בא-כוחו, עו"ד נועם בונדר - כי העונש שהטיל עליו בית המשפט המחוזי חורג באופן קיצוני בחומרתו מרף הענישה המקובל בהתייחס לעבירות מין בנסיבות דומות. נטען כי אין חולק שמעשיו של המערער הינם חמורים ומצדיקים הטלת עונש מאסר בפועל, אך אין להתעלם מכך שמדובר במעשים שנעדרו כוונות או אלימות כלשהי, בניגוד לפסיקה שאליה הפנתה המאשימה בסיכומיה בבית המשפט המחוזי, והיוו ביטוי ל"מערכת היחסים שנוצרה בין המערער לבין המתלוננת". ששבה והגיעה לביתו של המערער פעם אחר פעם. המערער מפנה לפסקי דין שניתנו בבית משפט זה בשנים האחרונות, אשר לטענתו משקפים את רף הענישה הנוהג במקרים דומים באופיים ובחומרתם, ואשר בהם הוטלו עונשים נמוכים יותר מהמקרה דנן, הנעים בין 4 ל-12 שנות מאסר בפועל. המערער טוען כי בית המשפט המחוזי שגה בהתייחסו במקרה דנן להוראות תיקון 113, על אף שאין חולק שהתיקון לא חל על המקרה דנן. נטען כי על אף שהרטוריקה שבה נקט בית המשפט המחוזי הייתה שמדובר רק ב"רוח" התיקון, הרי שקריאת גזר הדין מובילה למסקנה שמדובר ביישום מדוקדק של הוראות התיקון על המקרה דנן. בנקודה זו נטען כי מטרידה במיוחד העובדה שבית המשפט המחוזי התייחס לסעיף 40 לחוק העונשין, שהחליף במסגרת תיקון 113 את סעיף 45 לחוק העונשין (שעסק בצבירה/חפיפה של עונשים בגין מעשים שונים). נטען כי סעיף 40 לחוק העונשין מחיל נורמה חדשה ומחמירה יותר מזו שהייתה מקובלת טרם כניסתו של החוק לתוקף, ודי בכך כדי לא להחילה - גם לא "ברוח" התיקון - על המערער.

10. בנוסף טוען המערער כי בית המשפט המחוזי לא נתן משקל ראוי למצבו הרפואי הקשה. נטען כי המערער סובל ממספר מחלות, ובהן אי ספיקה כליתית כרונית, אשר לאור ההחמרה ההדרגתית תחייב בעתיד בוודאות טיפולי דיאליזה קבועים. נטען כי המערער שרוי במצוקה נפשית קשה הנובעת מאופי העבירה בשל הבושה הקשה, וכי הוא אף ניסה לשים קץ לחייו אחרי כליאתו. בנוסף נטען כי מצבם הבריאותי והנפשי של הוריו המבוגרים של המערער הינו קשה. עוד נטען כי יש להביא בחשבון את נסיבותיו המשפחתיות של המערער - את מצבה הבריאותי הקשה של אשתו (היום גרושתו) ואת ההשפעה של ההליך על שני ילדיו. לבסוף נטען כי יש ליתן משקל גדול יותר להודאתו של המערער, על אף שלא באה בהזדמנות הראשונה.

11. המשיבה טוענת - באמצעות בא-כוחה, עו"ד עדי שגב - כי אין מקום להתערב בגזר דינו של בית המשפט המחוזי. בפתח טיעונה הסתייגה המשיבה מהשימוש שעשה בא-כוח המערער במינוח "מערכת יחסים" כדי לתאר את המעשים שפורטו בכתב האישום.



נטען כי מדובר בניצול מיני מתמשך מצידו של גבר בן 42 כלפי קטינה בגילאי 12-14, אשר סירבה לשתף פעולה, התנגדה ככל שיכלה, בכתה והקיאה, ומשכך לא ניתן להעלות על הדעת להשתמש במונח "מערכת יחסים". אשר לטענת המערער בנוגע לשימוש שעשה בית המשפט המחוזי בהוראות תיקון 113 לחוק העונשין במקרה דנן; טוענת המשיבה כי מדובר בגזירת הדין ב"רוח" התיקון אך לא ביישום של התיקון על המקרה הקונקרטי, ולראיה – בית המשפט המחוזי לא קבע מתחם ענישה בעניינו של המערער ולא גזר את דינו בהתייחס לאותו מתחם ענישה. לגופו של עניין, נטען כי בית המשפט המחוזי צדק כשנתן משקל ניכר לריבוי המעשים, כמו גם לפער הגילים בין המערער לבין המתלוננת ולמעמדו – שהיה למעין "דמות אב" למתלוננת. המשיבה מפנה לפסקי דין שניתנו בבית משפט זה בשנים האחרונות במקרים דומים באופיים ובחומרתם, ואשר בהם הוטלו עונשים הנעים בין 14 ל-25 שנות מאסר בפועל. נטען כי המקרה דנן אינו נופל בחומרתו מהמקרים הללו, ולכן התוצאה העונשית אליה הגיע בית המשפט המחוזי מוצדקת בנסיבות העניין. עוד נטען כי יש לייחס משקל לעובדה כי המערער לא שילם עד עתה ולו שקל אחד מסכום הפיצוי שחויב לשלם למתלוננת. אשר לטענות בדבר מצבו הרפואי של המערער; נטען כי המערער יקבל את כל הטיפול הרפואי הנדרש בין כתלי בית הסוהר וכי אין מקום להתחשב בשיקול זה במקרה דנן. לבסוף נטען כי בית המשפט המחוזי כבר התחשב בהודייתו של המערער שחשכה מהמתלוננת את חקירתה הנגדית, וכי אין הצדקה להפחית עוד מעונשו בגין הודייתו, במיוחד בשים לב למועד ההודייה שהגיעה רק לאחר שהמתלוננת העידה (אך טרם נחקרה בחקירה נגדית) ולאחר שהמתלוננת ס' העידה ונחקרה בחקירה נגדית.

דין והכרעה

12. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור ושמעתי את טענות הצדדים במסגרת הדיון שנערך לפנינו, ולאחר שעיינתי בפסקי הדין השונים שאליהם הפנו אותנו באי-כוח הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

13. תחילה ראוי להתייחס לטענת המערער כי בית המשפט שגה כשהכריע בעניינו בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, על אף שאין חולק כי הוראות התיקון אינן חלות על המקרה דנן. טענה זו כבר הועלתה במספר הזדמנויות לפני בית משפט זה, ונקבע כי על אף שיש בה טעם, הרי שלא די בה לבדה כדי להצדיק התערבות בגזר הדין, ככל שהוא עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות דומות עובר לכניסת התיקון האמור לתוקף. וכך ציינתי באחד המקרים:

"דומני כי יש טעם בטענתו של המערער כי בית המשפט המחוזי הסתמך בגזר דינו על תיקון 113 לחוק העונשין חרף העובדה כי התיקון אינו חל בנסיבות העניין. לאור הוראות התחולה המפורשות הקבועות בתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט להקפיד שלא להחיל את הוראות התיקון מקום בו לא מתקיימים תנאי התחולה הסטטוטוריים אף אם יש הגורסים כי לתיקון זה יש "אופי מנחה כבר בעת הזו" [השוו למשל: חוות דעתה של השופטת ד' ברק-ארז ע"פ 5263/10 פלוני נ' מדינת ישראל (31.7.2012), פסקה 42]. יחד עם זאת, איני סבור כי יש בכך כדי להצדיק התערבות בגזר הדין, שכן העונש שהשית בית המשפט המחוזי על המערער עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנהוגה עובר לתיקון האמור. כמו כן, בית המשפט המחוזי איזכר את תיקון 113 לחוק העונשין בהקשר לעקרון ההלימה שעוגן במסגרת התיקון, עקרון שהיה מוכר גם בעבר ושהינו בגדר מושכלות ראשונים של תורת הענישה".

[ע"פ 7045/12 אלטנאי נ' מדינת ישראל (13.3.2013), פסקה 14 (ההדגשות הוספו - י.ד.)]."



במקרה אחר חזרתי על עיקרי הדברים, והוספתי כי ראוי להבחין בין מקרה שבו בית המשפט המחוזי פוסק ב"רוח" תיקון 113, תוך שימוש בעיקרון ההלימה שהינו בגדר מושכלות ראשונים של תורת הענישה ותוך התייחסות למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות הרלוונטיות, לבין מקרה שבו בית המשפט המחוזי קובע מתחם ענישה הולם בהתאם להוראות הספציפיות של תיקון 113 לחוק העונשין וגוזר מתוכו את עונשו הקונקרטי של הנאשם:

"ראשית, ... מקום בו לא מתקיימים התנאים הסטטוטוריים לתחולת תיקון 113 לחוק העונשין, גם אם יש מקום לגזור את העונש לפי רוחו של התיקון, קרי בהתאם לעיקרון ההלימה ששימש מימים ימימה את שופטי ישראל בבואם לגזור דינו של נאשם [ראו למשל: ע"פ 7023/12 שרון נ' מדינת ישראל (21.1.2013), פסקה 9], אין להחיל את ההוראות הספציפיות של התיקון לעניין הבניית שיקול הדעת השיפוטי בגזירת הדין, שכן המחוקק הגדיר באופן מפורש את המועד בו נכנס התיקון לתוקף [ראו למשל: ע"פ 7045/12 אלטנאי נ' מדינת ישראל (13.3.2013), פסקה 14].

שנית, מקובלת עלי טענת המשיבה כי הגם שבית המשפט המחוזי פסק ברוח התיקון הרי שלא נקבע על ידו מתחם ענישה ספציפי לאורו בחן את סבירותו של הסדר הטיעון. בית המשפט המחוזי הטעים כי הוא פוסק ברוח התיקון, קרי לפי עקרון ההלימה. בכך כאמור אין פסול. ברם, מרחק רב קיים בין גזירת הדין ברוח התיקון לבין התווייתו של מתחם ענישה לפי ההוראות הספציפיות והמפורטות של תיקון 113. בית המשפט המחוזי לא יצר מתחם ענישה ספציפי, אלא התייחס למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא, כפי שנהגו לעשות בתי המשפט עובר לתיקון 113. לפיכך, יש לדחות את טענת המערער בהקשר זה ברובד העובדתי".

[ע"פ 6371/12 שלום נ' מדינת ישראל (10.12.2013), פסקה 16 (ההדגשות הוספו - י.ד.)].

14. סבורני כי קביעות אלה הולמות גם את המקרה דנן. בית המשפט המחוזי אמנם התייחס באריכות להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, אך נמנע מקביעת מתחם ענישה הולם בהתייחס לנסיבות המקרה דנן ומגזירת עונשו הספציפי של המערער בתוך אותו מתחם ענישה. זאת ועוד, בית המשפט אמנם עשה שימוש במונחים הלקוחים מתיקון 113 לחוק - הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערך זה, מדיניות הענישה הנהוגה, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה וכיו"ב - אך אלו בסופו של דבר אינם אלא ביטויים קונקרטיים לעיקרון ההלימה שעוגן בתיקון ושהינו בגדר מושכלות ראשונים של תורת הענישה.

עם זאת, אין לחדד כי בית המשפט המחוזי לא הסתפק בכך והתקדם צעד נוסף, בהתייחסו לסעיף 40 לחוק העונשין שנכלל במסגרת תיקון 113 ושעוסק בשאלת הענישה במקרים של "ריבוי עבירות". בכל הכבוד, נראה לי שלא היה בכך צורך ומוטב היה להימנע מכך. אף מבלי להידרש לטענת המערער, כי סעיף 40 לחוק העונשין מחיל נורמה חדשה ומחמירה מזו שהייתה מקובלת טרם כניסתו של תיקון 113 לתוקף - טענה שאיני סבור שיש צורך לקבוע בה מסמרות במקרה דנן - הרי שאין חולק כי סעיף 40 לחוק העונשין יוצר שינוי מהותי בדרך גזירת הדין, ולו מכיוון שהוא מבטל את סעיף 45(א) לחוק העונשין ומכיוון שהוא מעורר שאלות לא פשוטות ביחס לסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1986 [לדין מקיף בסוגיה זו ראו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר)]. לפיכך סבורני כי מוטב היה שבית המשפט המחוזי יימנע מלהתייחס לסעיף זה ומלעשות בו שימוש (ולו שימוש עקיף) במקרה דנן, על כל המשתמע מכך. עם זאת, סבורני כי בסופו של דבר העונש שהטיל בית המשפט המחוזי על המערער במקרה דנן אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע, ומשכך איני סבור שהתייחסותו של בית המשפט המחוזי לסעיף 40 לחוק העונשין במקרה דנן הובילה להחמרה בעונשו. אבהיר דבריי.



15. באי-כוח הצדדים הפנו אותנו לפסיקה שתומכת לכאורה בטענותיהם בדבר מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מין בנסיבות דומות לאלה שבהן הורשע המערער. מטבע הדברים מצא כל אחד מהצדדים פסקי דין שתומכים בגישתו. בא-כוח המערער הציג לפנינו פסקי דין שבהם נגזרו עונשים נמוכים יותר מהעונש שהושת במקרה דנן, הנעים בין 4 ל-12 שנות מאסר בפועל, לרבות במקרים בהם הורשעו נאשמים מבוגרים בביצוע עבירות מין חמורות בקטינים [ראו למשל: ע"פ 1904/11 פלוני נ' מדינת ישראל (4.7.2012); ע"פ 8203/11 פלוני נ' מדינת ישראל (9.9.2012); ע"פ 4776/10 פלוני נ' מדינת ישראל (22.10.2012); ע"פ 2652/11 פלוני נ' מדינת ישראל (10.12.2012); ע"פ 6352/10 מדינת ישראל נ' פלוני (15.10.2012)]. באת-כוח המשיבה הציגה מצידה פסקי דין שבהם נגזרו עונשים דומים לעונש שנגזר במקרה דנן במקרים מסוג זה, הנעים בין 12 ל-25 שנות מאסר בפועל, ובמיוחד במקרים שבהם דובר על עבירות שבוצעו בקטינים במשך פרקי זמן ארוכים ובמקרים בהם דובר על עבירות שבוצעו במספר מתלוננים [ראו למשל: ע"פ 8139/00 פלוני נ' מדינת ישראל (8.7.2002); ע"פ 8785/09 פלוני נ' מדינת ישראל (1.8.2011); ע"פ 2790/13 פלוני נ' מדינת ישראל (8.9.2014)]. עיון בפסקי הדין השונים מעלה נקודות דמיון כאלה ואחרות למקרה דנן, אך גם לא מעט שוני. מטבע הדברים, כל מקרה ונסיבותיו. ובכל זאת, אין לכחד כי הפער בין "הקצוות" (4 שנות מאסר בפועל ב"קצה" התחתון ו-25 שנות מאסר ב"קצה" העליון) הינו פער גדול, והשאלה היכן ראוי למקם את המקרה הקונקרטי שלפנינו הינה שאלה קשה. יפים בנקודה זו דבריה של חברתי השופטת ד' ברק-ארז באחד המקרים:

"ההכרעה בעניין זה היא קשה במיוחד לא רק משום שמדובר בדיני נפשות, אלא בשל כך שהיא מחייבת את בית המשפט לקבוע דרגות ומידות בסבלם של קורבנות ולהבחין בין מעשים שנמצאים לא אחת כולם מחוץ להשגתם של הדעת והלב.

...

ההשוואה למקרים אחרים שבהם הוטלו גזרי דין חייבת להיעשות בזהירות. אין מדובר בהשוואה טכנית או בסכימת מקרים של פסיקה מקלה מזה ומקרים של פסיקה מחמירה מזה - בבחינת גובהה של איזו ערמה רב יותר. ההשוואה למקרים אחרים היא חשובה, אך אין טעם רב בהשוואה מדויקת של "גודל" הקבוצה שבה הושת מספר שנות מאסר זה או אחר, מאחר שכל עונש הוא תולדה של מכלול הנסיבות שעמדו באותו עניין בפני בית המשפט".
[ע"פ 5263/10 פלוני נ' מדינת ישראל (31.7.2012), פסקאות 40-41].

16. לאחר שעיינתי בפסקי הדין השונים שהציגו באי-כוח הצדדים לפנינו, הגעתי למסקנה כי אין מקום להתערבותנו בעונש שהוטל על המערער במקרה דנן. אמנם, מדובר בעונש חמור וקשה, המצוי בצידה הגבוה של מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, אך לא מדובר בעונש החורג ממדיניות הענישה הנוהגת. בנוסף סבורי כי עונש זה הולם את חומרת עבירות המין שביצע המערער במשך מספר שנים במתלוננת (ובמקרה אחד גם באחותה, המתלוננת ס'). עונש זה אף עולה בקנה אחד עם המגמה שניכרת בפסיקת בית משפט זה בשנים האחרונות להטיל עונשים חמורים בגין עבירות מין המבוצעות בקטינים שוב ושוב לאורך זמן רב [ראו למשל: ע"פ 1473/12 פלוני נ' מדינת ישראל (5.11.2014)]. איני רואה צורך להרחיב בדברים על החומרה הרבה שיש בעבירות מין, המלוות מעצם טבען בהשפלה ובפגיעה קשה באוטונומיה של הקרבן. חומרה יתרה קיימת בעבירות מין המבוצעות בקטינים, אשר לעיתים קרובות מבוצעות שוב ושוב לאורך זמן, תוך ניצול תמימותו וחולשתו של הקטין. יפים לעניין זה דבריה של השופטת ע' ארבל באחד המקרים:

"על החומרה שיש בעבירות מין, לא כל שכן כאשר הן מבוצעות בקרבן קטין או קטינה, דומה כי אין צורך להכביר מילים. חילול כבוד האדם של הקרבן, ניצול התמימות האמון, חוסר האונים ואי היכולת להתנגד באופן משמעותי שמאפיינים פעמים רבות קרבתות עבירה קטינים, ניצול החשש והפחד אצל



רבים מהם מחשיפת המעשים, הצלקות הנפשיות העמוקות הנחרתות בנפשם, הפגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות, הזוגיות, החברתיות, האישיות ואחרות – כל אלה הם אך מקצת הטעמים לחומרתן היתרה של עבירות המין המבוצעות בקטינים. הגנה על שלומם של קטינים, על שלמות גופם ונפשם הינה אינטרס חברתי מוגן על ידי דיני העונשין. על העונש הנגזר במקרים שעניינם לשקף את ההגנה על כבודם, גופם ונפשם של קטינים וקטינות ולהרחיק מן הציבור את אלו מהם נשקף להם סיכון. על העונש לשקף את הסלידה מן המעשים, את הוקעתם, ולשלוח מסר מרתיע לעברייניו שיעניינו נידון ולציבור העבריינים בכוך".

[ע"פ 6690/07 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.2008), פסקה 6].

כתב האישום במקרה דנן מונה תשעה אישומים נפרדים, בהם ביצע המערער במתלוננת עבירות מין רבות וחמורות. מדובר בכתב אישום מפורט וחמור ביותר, שכל אחד מהאישומים בו חמור בפני עצמו, אך בולטת בו במיוחד התעוזה ההולכת וגוברת של המערער במרוצת הזמן וההסלמה בחומרת העבירות שבוצעו במתלוננת – כאשר בתחילת הדרך הסתפק המערער "רק" בליטוף ובמישוש של המתלוננת במספר הזדמנויות, אך עד מהרה "תאבנו" של המערער גבר והוא לא היסס לבצע במתלוננת במספר הזדמנויות עבירות מין חמורות, בהן מספר עבירות אינוס ומעשי סדום, חלקן בביתו וחלקן ברכבו, וכל אלה במתלוננת שבתחילת הדרך הייתה בת 12 ובסופה טרם מלאו לה 16 שנים. המעשים חזרו על עצמם במספר רב של הזדמנויות – כאמור, תוך מגמת הסלמה ברורה – וגם התנגדותה, בכייה ותגובותיה הפיזיות הקשות של המתלוננת לא סייעו לה ולא גרמו למערער לחדול ממעשיו. בנקודה זו אעיר כי מוטב היה שהטענה בדבר "מערכת היחסים" שנוצרה בין המערער למתלוננת לא הייתה נטענת, ודי להזכיר שוב כי המערער היה בתחילת התקופה הרלוונטית בן 42 והמתלוננת בת 12. הנה כי כן, לנוכח ריבוי המעשים, התמשכותם לאורך זמן, ובמיוחד לנוכח התעוזה הגוברת וההסלמה שניכרות מהמעשים במרוצת הזמן, איני מוצא כל הצדקה להקל בעונשו של המערער. ושוב אעיר כי אין ספק שמדובר בעונש חמור, אך הוא מצוי בגדר מדיניות הענישה הנוהגת והוא בהחלט הולם את חומרת המעשים.

17. בשולי הדברים אציין כי לא נעלמה מעיני טענת המערער בדבר המשקל שיש לייחס להודאתו שחסכה מהמתלוננת את מעמד החקירה הנגדית. ככלל, סבורני כי המשקל שיש ליתן להודאת הנאשם בשלב מאוחר יחסית של ההליך הפלילי – לאחר שמתלוננת אחת כבר העידה ונחקרה בחקירה נגדית ומתלוננת שנייה (היא המתלוננת העיקרית במקרה דנן) כבר העידה אך טרם נחקרה בחקירה נגדית – אינו גבוה במיוחד. אכן, יש ליתן להודאה כזו משקל מסוים לקולא בשלב גזירת הדין, אך אין הדבר דומה למשקל שיש ליתן להודאה שניתנה בטרם עלה מי מבין המתלוננים על דוכן העדים [השוו: עניין ג'אבר בפסקאות 35-37 לפסק דיני]. סבורני כי העונש שהטיל בית המשפט המחוזי על המערער במקרה דנן מביא בחשבון את הודאתו בשלב שבו ניתנה, וכי בלעדי הודאה זו היה מקום להעמיד את עונשו של המערער על רף גבוה יותר, ולפיכך איני סבור שיש הצדקה להפחתה נוספת בעונשו של המערער בגין הודאתו.

18. לבסוף אציין כי שקלתי גם את טענות המערער לעניין מצבו הרפואי, ולא מצאתי כי הן מצדיקות הפחתה בעונשו. שירות בתי הסוהר ערוך לטפל באסירים חולים הזקוקים לטיפולים רפואיים, וחזקה שהמערער יקבל את כל הטיפול הרפואי שיידרש לו בין כתלי בית הסוהר.

19. אשר על כן, סבורני כי אין מקום להתערבותנו בגזר הדין שהוטל על המערער בבית המשפט המחוזי וכי דין הערעור להידחות, וכך אציע לחבריי שנעשה.



ש ו פ ט

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, כ"ו בחשון התשע"ה (19.11.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט